

O Gud! när för domen jag kommer,
 Alf! nådig — war äfven mot mig,
 fast synd mig fler tusende gånger
 fört in på förtappelsens stig!

Eugn, låt mig gå döden till möte
 och skåda ett sällare lif. —
 Mig upptag, O Gud! i ditt sköte! —
 Af nåd mig din salighet gif!

Bryggare-Drängen

Carl Pehrsson

Z a n k a t

före sin afrättning.

Stockholm. Utg. af
 Tryckt hos Pehr Elias Norman, 1836.

"Från fel till fel jag föll, och blef
"för straffet ändelig mogen."

D, Dödsdag! du hastar; jag bäfvar! —
(se galler och förbommad dörr! —)
Hemsk, tanken mig, brottsling, fringswäfvar;
ej hjertat är nu såsom förr!

Min barndom i minnet jag helsar;
min hand wist ej föddes till brott! —
från awal blott (snart) döden mig frälsar;
och sådan är winsten jag fått.

D, lefbror! ihogkom de dagar,
då i mig en rustbuß du fann:
Mitt öde du säkert beklogar —
Må, — frälste, — wi råka hwarann!

Och, Moder! som lifwet mig skänkte,
jag helgar Dig troget en tår —
Du aldrig, wid waggan min, — tänkte:
"min son kanske stupstocken får."

Gråhåring med åldren och fryktan!
Du nalkas som redlig din graf: —

Ej hämnd eller sturskhet ge lyckan:
Nej sådant nu nekaf mig graf.

Religionen så föga jag kände;
till slut den dock blifwit min wän;
Den sig till mig warnande wände,
Och warnar och leder mig än.

Från Norrköping hit upp man sände
mig, nedtryckt af ångst i min själ: —
Nu blicken mot höjden jag wände,
gjöt suckar till Gud för mitt wäl.

Jag framförd, att stånda till rätta,
med bäfwan till doms trädde fram:
och genast jag tillstod med smärta
hwad mer ej i werk träde fram!

Mig Domaren dömdo, och Lagen
han följde som rättssinnig Man.
Här ligger jag, usle! — Och slafwen
så ömkwärd knappt anse man kan.

Mitt ringlas då sorgligt utrinne;
mitt lif är så plötsligt förödt: —
O Jesu nu hwila jag finne,
i Honom, som, — helig, — har dödt.